

Hikotus Kauhistus Koljakala III Opi lohikärmeskieltä

Muinaisnorjasta englannin kielelle

kääntänyt Cressida Cowell

Suomentanut Peikko Pitkänen

Helsingissä kustannusosakeyhtiö Otava

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

Text and data mining prohibited.

Omistan tämän kirjan Maisielle ja Clementinelle.

Huom!

Pimeä keskiaika oli niin säkkipimeä, ettei

TOTTA ja TARUA aina erota toisistaan.

Englanninkielinen alkuteos

Hiccup Horrendous Haddock III:

How to Speak Dragonese

Text and illustrations copyright © 2005 Cressida Cowell

First published in Great Britain in 2005

by Hodder & Stoughton.

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2007 ja 2026

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-53617-8

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2026

Hikotus ja hänen
lemmikkilohikäärmeensä
Hampaaton

KIRJAILIJASTA

Hikotus Kauhistus Koljakala III on loistava miekkailija, lohikäärmekuiskaaja ja kaikkien aikojen mahtavin viikinkisankari. Mutta Hikotuksen muistelmissa palataan aikaan, jolloin hän oli tuikitavallinen poika, jolle sankaruus oli vaikeaa.

Tässä kolmannessa osassa Hikotus joutuu roomalaisten kynsiin ja vierailee ensimmäistä karmaisevaa kertaa gladiaattoriareenalla...

Kostajien maa

Villilohikäärmeen kalliot

BARBAARISAA

SYNKKO

Lunisaaret

Hyssylä

Tormankalliot

Pöörövorosaaret

Osterkerrostumat

Pieksälä

Silpojen saari

Möksömeri

Konnankoukku

Torin raivo

Hysteria

Villisuden metsä

KRISTO

Hylkiöiden asuinsijat

Hyiset vedet

Öystilän saari

Sisämeri

Rauhaisa maa

Kala-apajat

Pölvästisaaret

Doinin kyläammeena tunnettu maa

Kärty

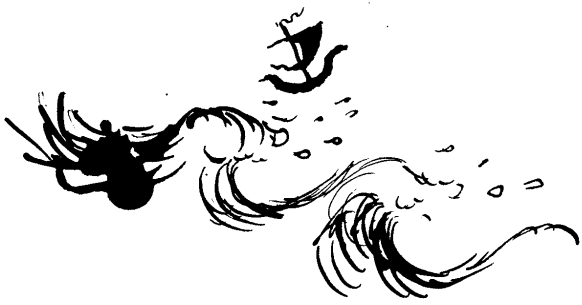
Kesäinen merivirta

Labyrinttiluodot

Kolkkolan linnoitus

Rooman valtakunta

Sisällys

1. Johdatus vihollislaivan valtaukseseen.....	15
2. Haigaattoreita!!!	26
3. Tulisilla hiilillä.....	46
4. Hampaaton tulee apuun.....	60
5. Öystilässä taas	75
6. Samana yönä Kolkolan kolkossa roomalais- linnakkeessa	88
7. Nanolohikäärme.....	90
8. Muukalaisten pelottelun oppitunti.....	104
9. Tervetuloa Kolkolan linnakkeeseen	114
10. Laihan prefektin salattu henkilöllisyys.....	122
11. Plörövorojen tuleva päällikkö.....	136
12. Huippupakenija.....	146
13. Sillä välin Öystilässä.....	150
14. Kaistapään pakosuunnitelmat.....	153
15. Haigaattorit tulevat.....	164
16. Ovela mutta epätoivoinen suunnitelma	166
17. Saturnuksen lauantain sirkus.....	176
18. Valhallan pikavuoro	183
19. Aaaaaaagh!!.....	186
20. Hikotus-jumala	201
21. Plörövoroa ei voi vangita	206
22. Sankareiden paluu	220

Aimo
Mahtimurikka

REMULEMU

Sirisirvikäs
(nanolohikäärme)

Laiha prefekti

Limalotja

ja Loimuliero

ISOTISSI-
BERTTA
(Plörövorojen
päällikkö)

Hikotusja hänen
miekkansa kiri

Ennen oli lohikäärmeitä.

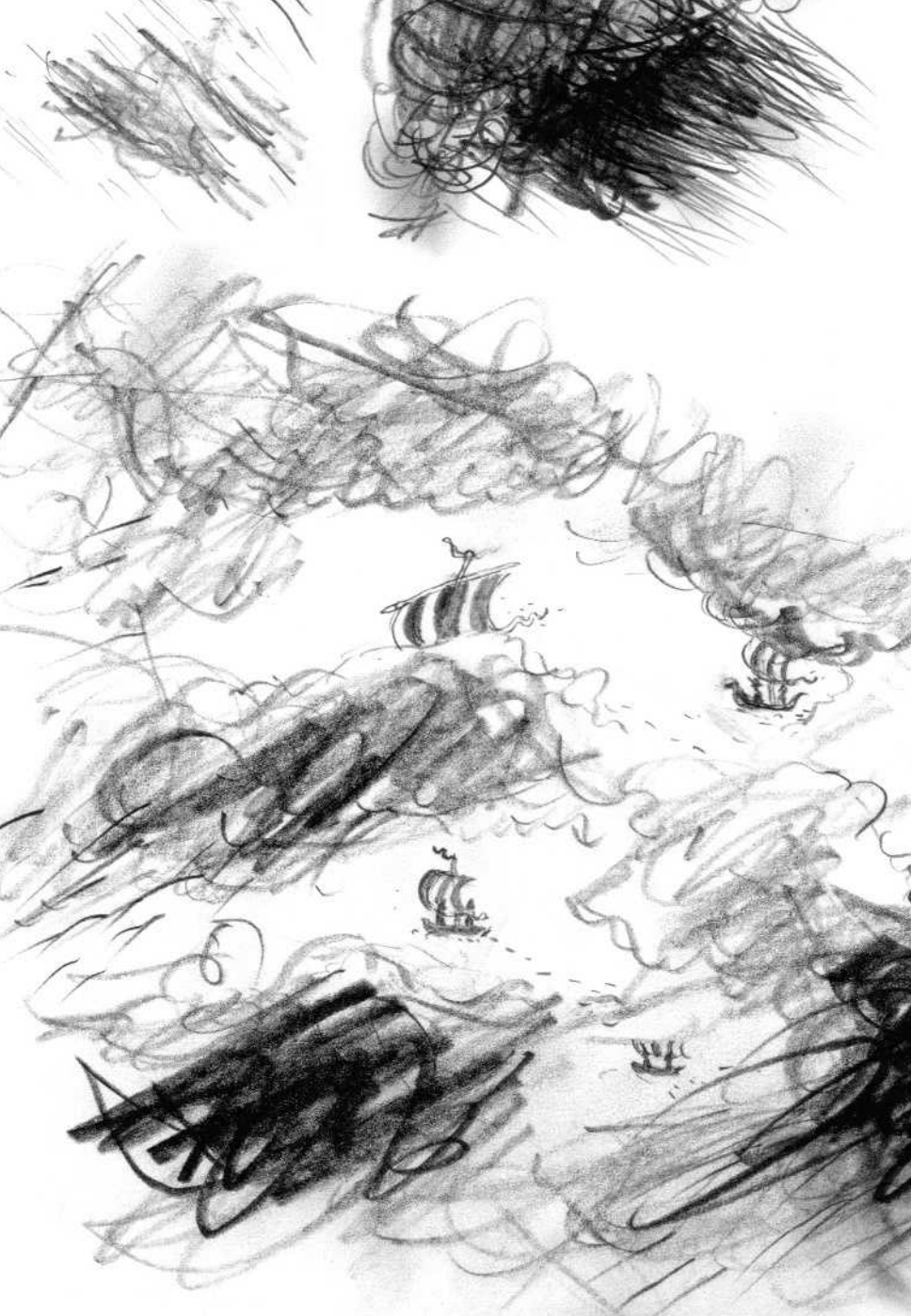
Kuvittele LOHIKÄÄRMEIDEN aika – lohikäärmeiden, joista jotkut olivat vuorenrinnettä suurempia ja uinuivat valtameren syvyyksissä; jotkut taas sormenkynttäsi pienempiä ja loikkivat kanervikon halki.

Kuvittele VIIKINKISANKAREIDEN aikakausi, jolloin miehet olivat miehiä ja naisetkin olivat tavallaan miehiä, ja jopa joillain pikkuvauvoilla oli rintakarvat.

Ja kuvittele sitten olevasi poika nimeltä Hikotus Kauhistus Koljakala III, et vielä täyttänyt kahtatoistakaan, etkä vielä osoittautunut isäsi toiveiden mukaiseksi sankariksi. Tuo poika olin tietenkin oikeasti MINÄ, mutta nyt hän tuntuu niin kaukaiselta, että kerron tämän tarinan melkein kuin hän olisi muukalainen.

Joten kuvittele tämä muukalainen, tämä orastava sankari minun sijastani SINUKSI.

Olet pieni. Sinulla on punainen tukka. Et tiedä sitä vielä, mutta pian alkaa tähänastisen elämäsi hurjin ajanjakso... Sitten kun olet ikivanha, kuten minä nyt, kutsut sitä ensimmäiseksi kohtaamisesi Rooman valtakunnan kanssa – ja yhä vanhat kurttuiset käsivartesi menevät kananlihalle muistaessasi huiman seikkailun uhat ja vaarat. . .

1. Johdatus vihollislaivan valtaukseseen

Kerran eräänä usvaisena päivänä hyisessä hyisessä maassa kauan kauan sitten seitsemän pientä viikinkialusta lipui halki meren, joka tunnettiin Odinin kylpyammeena. Sumu oli nielaissut Rauhaisan maan pohjoisessa sekä Öystilän saaren lännessä, ja todellakin, se oli nielaissut niin paljon kaikenlaista, että laivat muistuttivat taivaslaivoja, jotka olivat irtautuneet kokonaan maasta ja purjehtivat pilvimassojen läpi yhä ylemmäs.

Ensimmäisessä laivassa nimeltä *Paksu mäyrä* istui Raivo Røyhtäys, pikkuruisiin karvasortseihin pukeutunut parimetrinen jättiläinen, jolla oli parta kuin salaman iskemä siili ja niin valtavat jalkalihakset, että niillä oli omat lihakset. Raivo oli merirosvoilun vastaava opettaja Öystilän saarella, ja sumun halki purjehtiminen oli osa vihollislaivan valtausta käsittelevää oppituntia.

Kuudessa pienemmässä laivassa, jotka seurasivat *Paksua mäyrää*, oli kussakin kaksi poikaa, ja pojat olivat Raivon oppilaita, nuoria hirmuisten hurjimusten heimon jäseniä.

”NO NIIN, TE ILJETTÄVÄT LÄLLYT LIMA-
KLÖNTIT!” karjui Raivo niin lujaa, että möykkä kantautui parin kilometrin päähän. ”HARJOITTELEMME NYT VIHOLLISLAIVAN VALTAUSTA HELPPON KOHTEESEEN ELI RAUHAISSAAN KALASTUSALUKSEEN... MUISTAAKO KUKAAN VÄIJYTYKSEN ENSIMMÄISTÄ SÄÄNTÖÄ?”

”YLLÄTÄ VIHOLLINEN!” huudahti Räkäkurlu Limalotja, pitkä iljettävän omahyväisen näköinen poika, jolla oli leveät sieraimet ja pienet viiksenalut.

”Oikein hyvä, Limalotja”, kehräsi Raivo Røyhtäys ja jatkoi täysin palkein: ”NÄIN SANKASSA SUMUSSA UHRINNE EIVÄT MILLÄÄN HUOMAA TEITÄ!”

Paksa mäyrä

He voivat silti kuulla meidät, ajatteli Hikotus Kauhistus Koljakala III synkeänä koettaessaan tähyillä läpi sumun, ellemme sitten satu jostain syystä törmäämään umpikuuroihin rauhaisiin kalastajiin. . .

Hikotus Kauhistus Koljakala III on hieman yllättäen tämän tarinan sankari. Sanon yllättäen, sillä ensimmäinen merkillepantava seikka Hikotuksessa oli hänen tavallisuutensa. Hän oli pienehkö, ja hänellä oli melko pisamaiset, täysin mitäänsanomattomat kasvot, joihin kukaan ei koskaan kiinnittänyt huomiota.

Hikotuksen lohikäärme, Hampaaton, joka parhailaan nukkui hänen paitansa rinnuksen uumenissa, oli yhtä mitäänsanomaton kuin isäntänsä.

Hampaattoman ainoa todella silmiinpistävä piirre oli sen huomattava pienikokoisuus. Se oli ainakin puolet pienempi kuin muiden poikien lohikäärmeet.

Ja, kuten voit kuvitella, siinä ei ollut kehuskelun aihetta.

Raivon karjunta herätti pienen lohikäärmeen. Se työnsi kuononsa esiin Hikotuksen tunikan kauluksesta. "M-m-mi-tä nyt?"* se sammalsi uneliaasti lohikärmekseksi.

*Lohikäärmeet puhuvat lohikärmestä. Ainoastaan Hikotus ymmärtää tätä kiehtovaa kieltä.

”No eipä mitään erityistä”, Hikotus kuiskasi ja rapsutti Hampaatonta sarvien takaa. (Se piti siitä kovasti.) ”Raivo huutaa, Limalotja pullistelee, ja me kaikki seilaamme täällä sumussa ja kylmässä, vaikka voisimme lekotella loimuavan takkatulen äärellä. . . mene vain takaisin nukkumaan, jos tahdot.”

Hampaaton hykerteli. ”Te viikingit olette k-k-kahjoja kuin makrillit”, se sanoi. ”H-h-herätä Hampaaton l-l-lounaalle. . .” Ja se kaivautui taas mukavan lämpimään paikkaan aivan Hikotuksen vasemman kainalon tuntumaan ja ummisti jälleen silmänsä.

Hikotus jakoi laivan parhaan ystävänsä, Suomusintin, kanssa, joka oli jopa Hikotustakin hintelämpi, ja muistutti suuresti astmaattista ja kierosilmäistä lukkia. Suomusintti viittasi.

”Eihän siinä mitään, ettei meitä nähdä”, hän huomautti johdonmukaisesti, ”mutta kuinka me erotamme rauhaisat kalastajat voidaksemme ylipäätään vallata heidän laivansa?”

”Lastenleikkiä, senkin planktonaivo”,

jrjisi Raivo perin tyytyväisenä itseensä. ”Rauhaisia kalastusaluksia seuraa aina saaliin toivossa parvi mitätömiä mustaselkäisiä merilohikäärmeitä. Teidän on ainoastaan seurattava niiden metakkaa ja löydätte aluksen. Sitten vain astutte laivaan huutaen hurjimusten sotahuutoa. Toistakaa perässäni: JAAAAAAAAAH!” karjaisi Raivo Röyhtäys.

”JAAAAAAAAAAAH!” huusi kymmenen poikaa kaikuna heilutellen mielipuolisesti miekkojaan.

”Jaaaah”, toistivat Hikotus ja Suomusintti innottomasti.

”Rauhaisat kammoavat meitä hurjimuksia, Odin ties miksi. . . Selvä, pojat – vohkitte heiltä kypärän todistaaksenne, että olette suorittaneet tehtävän, ja ilmoittaudutte minulle. SE TULEE OLEMAAN YHTÄ HELPPOA KUIN MARJOJEN KÄHVELTÄMINEN LAPSELTA!” jyrisi Raivo Röyhätäys.

”Ai niin, melkein unohdin. Olinpas hölmö. . .” Raivo naurahti. ”Teidän on syytä pitää mielessänne, ETTETTE MISSÄÄN TAPAUKSESSA SAA POISTUA TÄSTÄ POUKAMASTA. Se on ERITTÄIN TÄRKEÄÄ, sillä hieman täältä etelämpänä on lämminvetinen Kesäinen merivirta, ja jokainen teistä tietää mitä siellä lymyilee. . .”

”Haigaattoreita”, nielaisi Suomusintti.

”Aivan, Suomusintti”, jyrähti Raivo. ”Luonnon-tiedeasiantuntijamme Hikotus voikin kertoa meille haigaattoreista.”

”Toki”, vastasi Hikotus ilahtuneena, että häneltä kysyttiin hänen lempiaiheestaan, lohikäärmeistä. Hän otti taskustaan pienen nuhruisen muistikir-

jan, jonka kanteen oli raapustettu suurilla harakanvarpailla *Opi lohikärmestä*. Tämä kirja sisälsi muistiinpanoja lohikärmeskielestä sekä kuvauksia eri lohikäärmeroduista ja niiden elintavoista.

”Ööö”, sanoi Hikotus, jolla oli vaikeuksia saada selvää käsialastaan, ”haigaattorit ovat eräänlaisia lohikäärmeitä, jotka muistuttavat suuresti haita. Täysikasvuiset yksilöt voivat olla kuusimetrisiä, niillä on ainakin viisi hammasrivistöä – ”

”ASIAAN, POJU!” karjahti Raivo.

”Ne ovat vannoutuneita lihansyöjiä, eivätkä ne pelkästään tyydy laivojen jätteisiin, vaan ne kiipeävät kannelle ja hyökkäävät kimppuun. . . Maalla ne juoksevat paljon kovempaa kuin ihminen. . . Mikäli on *pienikin vaara* törmätä haigaattoriin, suosittelen välitöntä paikalta poistumista.”

”Tor vieköön, poika”, äimisteli Raivo Røyhtäys, ”millaista asennetta sinä oikein viljelet! Koulutan teistä *merirosvoja* enkä *nöösejä*.”

”Entä jos eksymme?” kysyi Suomusintti.

”Eksytte?” pärskähti Raivo. ”EKSYTTE? Viikingit eivät EKSY!”

”Hei, ihan tosi”, ilkkui Räkäkurlu Limalotja, ”en tajua miksi Hikotus Kelvotonta ja hänen suomuista

